

GS 940

Fyra wackra

W i s d r,

Den Första:

~~Sag icke någon wallust känner x.~~

Den Andra:

Det är ej wårdt att nöta bort x.

Den Tredje:

I Paradiset Adam kom x.

Den Sjunde:

Hur länge skall stormen då
räcka x.

Alla Fyra kunna sjungas under egna Melodier.

Carlstrona, Tryckt år 1809.

Den Första:

De Fem Skålarne:

Jag icke någon wäslust känner,
Att dricka bort en nyttig dag;
Men wid en Bål bland glada wänner,
Der dricker stundom också jag. ::

2.

Fem sinnen ju min njutning wäcka,
Må mina skålar blifwa fem;
Fem glas må kunna törsten släcka,
När jag i botten dricker dem. ::

3.

Mitt första glas jag då wilå tömma
För henne, som är allt för mig,
Som lärt mig lifwets smärtor glömma
Och finna sällheten hos sig. ::

4.

Mitt andra glas jag sen wilå dricka,
Er, mina wänner, helgas det,
Som lärt mig älsta, näst min flicka,
Den ömma, ljuswa wänskapen. ::

5.

Mitt tredje glas skall hurtigt rinna
Till åra för mitt Fosterland;
Må det sin högsta sällhet finna
I wård af enslighetens band. ::

6.

Det sjerde helgar nu mitt hjerta
 Å den, som wid en likes nöd
 Förklar, delande hans smärta,
 Sin bål och allt sitt öfverflöd. ::

7.

Mitt femte glas till Wärdens heder
 Med tacksamhet jag dricka vill;
 Så moro Gädrens ädla seder,
 Och än hos oss de finnas till. ::

Den Andra:

Stål.

Det är ej värdt att nöta bort
 I qual sin ädla tid;
 Du kom ihög vår tid är kort,
 Och solen, klar och blid,
 Och lyser mellan molnen klar,
 Och ger oss många glada dar,
 I synnerhet i godt kalas
 Bland muntra bröder och ett glas. ::

2.

Fast vintren med sin kalla hand
 Ger rysning i vårt blod,
 Och isen ligger på vår strand,
 Så ha vi likväl mod;
 När hjertat varmt och lustigt är,
 Och litet pirum, litet får:

I synnerhet i godt kalas,
 Bland muntra bröder och ett glas. ::

3.

Låt Tysken wäpnas, Fransman slåss
 Och Ryssen rusta sig,
 Och Turken sen med all sin tråss,
 Och England föra frig;
 Det ännu oss ej hunnit har,
 Gedt är att äga lugnet war,
 I synnerhet i godt kalas
 Bland muntra bröder och ett glas. ::

4.

När afund, harm och bitterhet
 Ein panna rynka vill,
 Är bäst att med all liknöjdhet
 Sin granne dricka till;
 Och skratta åt den falska tro,
 Som aldrig lemnar folk i ro,
 Som roar sig i godt kalas
 Bland muntra bröder och ett glas. ::

Den Tredje:

I Paradiset Adam kom
 Och såg ifrån sig sjelf till djuren,
 Allt allt var godt, han såg sig om
 Men fann en brist uti naturen;
 Han drufwor såg, kom hwar han vill,
 Men ingen fanns att dricka till. ::

2.

En suck ifrån hans hjerta gick
Hans första känsla var att lida;
Men just i samma ögonblick
Stod Eva tjust utmed hans sida;
Hvad var hans första ord? Ett ack!
Hans första göromål? Han drack. ::

3.

Och när han druckit Evas skål,
Och henne bedt välkommen vara,
Då fann han hennes ändamål
Ej var att blott på skålar svara;
Men ack! hos henne snart han fann,
Hvad känslan blott förklara kan. ::

4.

Men om af ödet och åt mig,
En sådan lott är worden ämnad,
O! hoppets Gud, då ber jag dig:
En sådan flicka blir mig lemnad,
Som girter känslan i mitt bröst,
Och skänker under motgång tröst. ::

Den Sjerde:

Hur länge skall stormen då råka?
På rålas den önskade strand?
Förgåfves man låter mig sträcka
Ur djupet en simmande hand,
Dig maktlösa, slit till en spegel,

Man far mig i stormen förbi,
Man hör ej den usligas skri,
För vinden i segel.

2.

Förgåfves från Himmels faste
Ger solen båd värma och sken;
Det rycker ur molnens näste,
Och himlen får aldrig bli ren.
Den största blir skymd af de stora,
De skymmas af nedriga små,
Till högden med sanningen gå,
Det är sig förlora.

3.

Hur himlen vår menlöshet hägnar,
Jag hwarken förstår eller ser.
Du ser hur i hafvet det rågnar,
När jorden om dropparna ber.
Förgåfves den trefliga myra
Upphäfver båd suckar och knof,
Hon trampas af vandrarens fot,
När knöttret får pra.

4.

Den tomt jag mig hunnit förwärfwa
Lär aldrig då blifwa bebyggd,
Man kan sig med laster fördärfwa,
Men ej göra lycka med dygd.
Min oskuld, min swett och min möda
Är endast ogångbara mynt,
Den med denna samling begynt
Blir rik bland de döda.

5.

Det ödet att gynnas och ratas,
Blott kommer af slump och natur,
Om Lärkan af människan vill matas,
Så måste hon sjunga i bur.
För nöjet att kunna förtrycka,
Man skonar en frypande slaf,
Förgyller hans tiggare staf,
Och fallar det lycka.

6.

För mig må och världen få stoja,
I lådior och plågande prast,
Om endast en tarfliger soja
Mig gömde för nöd och förast.
Jag hunnit i lifvet att lära,
Hwad sårhet och elände gör,
Den dygd som i uselhet dörr
Ej lefver af åra.

7.

Jag vill henne dock icke lemna,
Ej hata den werld som mig qväl,
Hwad himlen mig ändtlig må ämna,
Så vill han dock säkert mig wäl.
Jag har mina plikter att fylla,
Och väntar fast mera min lott,
När tiden kan göra dem godt,
Såsom wrede förskylla.
